

نام علمی پونسیروس *Poncirus trifoliata* می باشد و در سال ۱۹۴۸ توسط وبر معرفی و در سال ۱۹۱۵ نیز به عنوان یک جنس مجزا مورد شناسایی قرار گرفت و برای نخستین بار در سال ۱۳۲۹ توسط ظهیرالدوله از ژاپن وارد ایران شد. این پایه درختچه ای پرتیغ با ارتفاع حداکثر پنج متر و با برگ های سه برگچه ای و خزان کننده است که گل انگیزی آن مانند سایر درختان میوه خزان دار در تابستان اتفاق می افتد. شکوفایی جوانه های گل در پونسیروس زودتر از سایر مرکبات بوده و در مناطق شمالی کشور در اواخر اسفند تا اوایل بهار انجام می گیرد. میوه های این درخت کوچک، گرد و با سطحی پوشیده از موهای بسیار ریز و ظریف بوده و فاقد بخش خوراکی و آب دار است. میوه ها زودرس بوده و در اواخر شهریور پس از رسیده شدن از درخت ریزش و آماده برداشت و بذری می شوند. میوه ها مزه بسیار گسی داشته و دارای تعداد زیادی بذر (حدود ۲۰ تا ۲۵ بذر در هر میوه) هستند. پونسیروس به دلیل دارا بودن سلکسیون های متعدد، می تواند دارای اثرات متنوعی روی رقم پیوندی باشد اما ارقام پیوندی روی این پایه در اغلب موارد به صورتی مشخص از قدرت رشدی کمتری نسبت به پایه های دیگر برخوردار می شوند. مقدار آب در میوه های تولیدی روی این پایه نیز بسیار بالا بوده و از این لحاظ می تواند بهتر از بسیاری از پایه های دیگر باشد. بر اساس آزمایشات انجام گرفته میزان TSS و TA روی این پایه تقریباً مشابه چیزی است که با پایه نارنج بدست می آید و بسیار بهتر از مقادیر بدست آمده با پایه های رافلمون و یا رانگپورلایم است. در برخی موارد بالا بودن پوست ارقام پیوندی روی این پایه نازک و صاف بوده و لذا خطر بروز ترکیدگی قبل از برداشت میوه ها نسبت به پایه هایی مثل رافلمون بیشتر است. پونسیروس به دلیل طبیعت خزان کنندگی خود می تواند در هنگام استراحت سرما را تا حدود ۲۰- درجه سانتی گراد تحمل نماید که البته این مقاومت تا حدودی به رقم پیوندک نیز منتقل می شود. درختان پیوندی روی پونسیروس تحت تأثیر بیماری های تریستزا و یا زایلوپروسیس قرار نمی گیرند. اغلب سلکسیون های این پایه به نماتد مرکبات متحمل بوده ولی هیچکدام به نماتد حفار حساس هستند. این پایه به میزان زیادی به پوسیدگی طوقه و سایر مشکلات مربوط به زهکش ضعیف خاک متحمل است.

